

כ"ח אייר ה'תש"פ 22.5.20

מגזין מס' 577

ערב שבת פרשת במדבר/מברכים חודש סיון

קשר-שבועי מאת הרב יאיר כלב

החייב כספניא

להביא לימות המשיח

לדרישה האלוקית כי יחנך עצמו ביושר, באומץ ובכנות.

אל מול איום "גלי הצונמי" הגוברים ושוצפים תדיר לחסלני, עלי להקדים ולהשכין בתוכי את כוחו האדיר והבלתי מוגבל של "אדיר במרום ה'!!!"

כשאני מבטל את ישותי האנוכית לטובת השתדלות במאבקי לרחוץ בנקיון כפיי ובטוהר כוונת הגיון לבי, אזי "אי אפשר עלי" (לא ניתן לנצחני...). כי במצב זה בטלות כל הקליפות ומתפוגגות לגמרי לנוכח האלוקות שפיניתי לה "מקום" בהוייתי.

ונמצא כי לא רק שאין להפסיק את עבודת "אלמדה פושעים דרכיך", כי אם אדרבה, יש להגבירה ביתר שאת וביתר עוז. כי, כאמור, דוקא עבודה זו היא המעוררת את הקליפה להכריחני לעשות תשובה באמת(!), בכל פעם מחדש ממש...

ואם כן, יש לגייס סבלנות, לשון סבל ולשון נשיאה. כי תכונה זו: אף שמחד תלויה רכישתה בשבירת אנוכיות האדם, מכל מקום, לאידך (והוא העיקר) – נושאת היא את לפיד מסירות הנפש על המתקת המר.

כשמתרגלים את עצותיו של בעל התניא מגלים כי אין לחשוש כלל מפני ה"חור שחור" (היא תחושת האפסות המוחלטת האורבת לנו תמיד. זו שלעתיים, כמפלצת אימתנית, אף מתרוממת היא לפתע כנגד האדם לבולעו חי...).

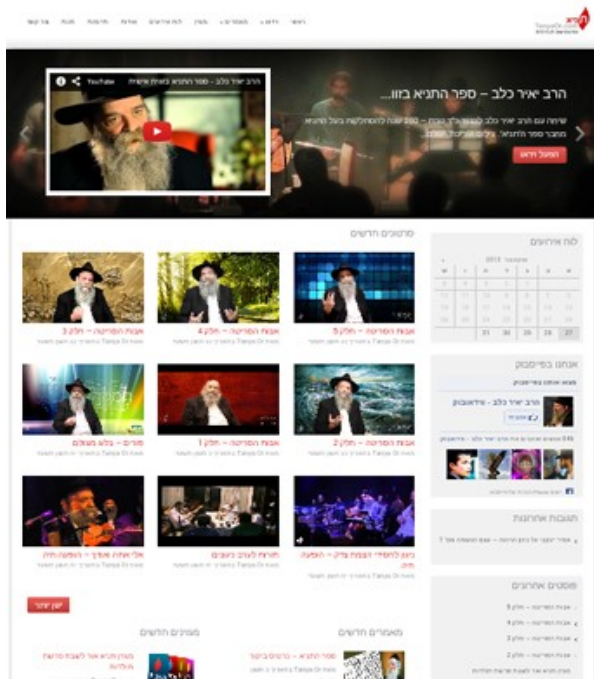
ומדגישה תורת החסידות אשר אף כי טמונה ב'עצם היותי' נקודת חיות אלוקית משיבת נפש, מכל מקום, אין היא נובעת ועולה אל 'פני השטח' אלא אך ורק על ידי בחירת, לפי ערכי, בחיי עשייה ופועל חיוביים המדליקים אור, בי ובעולם, מחיל אל חיל.

ואף שבדרך הטבע, דוקא שליחותי ומעשיי הטובים הם הם (שלכאורה) מעוררים עלי קטרוג [כי הרי פשוט הוא שהקליפה המשיבה מלחמה, מחפשת ב"עיני רנטגן" את הפגמים שלי... ומתבייתת עליהם לדקויותיהם... כדי לשסות בי שוב ושוב את החור שחור "בכבודו ובעצמו", על מנת להסב לי צער מדביר ופחד עצום, שכל תכליתם להחליש, ועד למוטט, את דעתי ואמונותי בבורא], הרי, על פי תורת החסידות, המענה היחיד האמיתי לכך היא כניעת האדם הפנימית

לוח שיסורים

"לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש..." (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי' קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש...

שימו לב: בימי חמישי בשעה 20:30 מתקיים שיעור דיגיטלי בשידור חי בדף הפייסבוק של עמותת תניא. לאחר השידור החי השיעור מועלה ליוטיוב ולאתרנו: WWW.TANYAOR.COM

התחדשנו!

בוטאו לבקר
באתר המשודרג

www.tanyaor.com

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הזקן) - היינו שבכל זמן וזמן מתרחשת פתיחת שער רוחני, דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממשי, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.

שבת מברכים חודש סיון

בשבת שלפני ראש חודש, מודיעים בבית הכנסת ברוב עם אודות היום, השעה והרגע המדויק בו חל מולד הלבנה ובאיזה יום יחול ראש החודש. בשבת זו, פרשת 'במדבר', מכריזים: המולד היה ביום שישי, שעה 11:42 ו13 חלקים. ראש חודש סיון ביום הראשון הבא עלינו לטובה. לאחר מכן, בעומדו עם ספר התורה בידי, מברך שליח הציבור את נוסח ברכת החודש, ומייתחל עם הציבור כולו שהחודש הבא עלינו לטובה יהיה מבורך בגשמיות וברוחניות.

כתוב בפתק: על כמה יהודים פעלת שישתדלו לומר את כל התהילים בשבת מברכים?"

מתברכים כל הימים

כידוע, מן השבת, יום המנוחה וההתעלות, מתברכים כל ימות השבוע - הן הימים שלפניה והן אלה שלאחריה. הימים שקודם השבת הינם ימי הכנה לשבת, ועל הימים שלאחריה נמשכת השראתה. אמנם בשבת זו, בה מברכים החודש, נוספת מעלה יתירה - ממנה מתברך ראש החודש (הכולל את כל ימות החודש הבאים עלינו לטובה), על מועדיו והימים המיוחדים שבו.

בשבת זו, לאחר תפילת שחרית נוהגים להתוועד, שבת אחים גם יחד, כדי להכין ולעורר עצמנו להכנס לימי החודש הבא בשמחה ובטוב לבב מתוך הוספה בענייני נר מצוה ותורה אור.

אמירת תהילים בציבור

בשבת זו, השכם בבוקר, מתקבצים בבית הכנסת לאמירת כל ספר תהילים בציבור. אחרי אמירת התהילים יאמר 'קדיש יתום' מי שהוריו אינם בין החיים. ואם יש אזכרה או אבל ('חיוב') - יאמרו קדיש אחר כל ספר, ויאמרו תחילה ה'יהי רצון' המיוחד שאחרי כל ספר וספר. אחרי כן נוהגים ללמוד מאמר חסידות שיהיה מובן לכל, ולאחר הלימוד מתפללים תפילת שחרית.

אודות אמירת תהילים בציבור בשבת מברכים אמר אדמו"ר הרי"צ: "דבר אמירת תהילים האמור, אינו שייך לאיזה נוסח... ומצד אהבת ישראל... עלינו להשתדל בכל מיני השתדלות, אשר יוקבע בכל הבתי כנסיות באיזה נוסח שיהיה".

והוסיף על כך הרבי מליובאוויטש, נשיא דורנו: "כשיבוא משיח, לא יידע שום 'קונצים' אלא ידרוש..."

חודש סיון - החודש התשיעי מתשרי למניין בריאת העולם, והשלישי מניסן למניין יציאת מצריים. מקור השם "סיון" במונח האשורי "סיונו", שפירושו - עת להט השמש. בלוח החקלאי שנחשף בחפירות 'גזר' העתיקה נקרא החודש "קציר כל" - קציר כללי. חודש סיון הוא חודש מלא ובו שלושים יום. מזלו - תאומים. המדרש מבאר שייכותו של מזל תאומים לחודש סיון - "אמר הקדוש ברוך הוא: נתתי את התורה בחודש השלישי במזל תאומים, שאם יבקש עשיו הרשע (=אחיו התאום של יעקב - ישראל) להתגייר ולבוא ללמוד (=ולקיים) תורה - יבוא וילמד!" (פסיקתא דרב כהנא י"ב)

ימים ואירועים מיוחדים בחולל סיון

להלן הימים המיוחדים שבחודש סיון, אודות חלקם נרחיב את הדיבור לכשיהיו סמוכים יותר:

מראשית פרי אדמתו, משבעת המינים שנשתבחה בהם ארץ ישראל, מניחם בטנא ומביאם לבית ה', ככתוב "ולקח הכהן הטנא מידו והניחו לפני מזבח ה' אלקים";

וכן כתוב: **"וביום הביכורים** בהקריבכם מנחה חדשה".

עצרת - מקור שם זה אינו במקרא. חז"ל קראוהו כך בכל מקום לפי שחג זה (לבד היותו רגל בפני עצמו) הוא בבחינת המשך וסיום (שמיני) לשבעת ימי חג המצות וקשור עמהם. ימי הספירה שבין חג הפסח לחג השבועות אינם מהווים הפסק, והם כחולו של מועד בין שני החגים (על דרך שמיני עצרת הבא בהמשך לחג הסוכות), ומכאן שמו - עצרת, כלומר, עצרת של פסח.

חג השבועות הוא יום ההסתלקות (הילולא) של דוד המלך עליו השלום, ושל רבי ישראל הבעל שם טוב הקדוש.

כ"ח סיון - היום בו הגיע הרבי מליובאוויטש, נשיא דורנו, ונוות ביתו לחוף מבטחים בארה"ב - בצאתם מאירופה הבוערת - בשנת תש"א (1941).

א' סיון - ראש חודש. מיום זה ועד י"ב בסיון אין אומרים 'תחנון'. ביום זה באו בני ישראל למדבר סיני (שמות י"ט).

ו' סיון - חג השבועות, ולו ארבעה שמות:

חג הקציר - על שם קציר החיטים שבימים אלה. החיטים הן האחרונות להבשיל בתבואות השנה ובהן כלתה עונת קציר השנה, ובחג מביאים מנחה חדשה לבית ה'. זהו שכתוב: **"וחג הקציר** ביכורי מעשיך אשר תזרע בשדה".

חג שבועות - על שם ספירת העומר שספרנו במהלך שבעה השבועות שלפניו, וביום החמישים חג לה' ולתורה שניתנה ביום זה. וזהו שכתוב: **"וחג שבועות** תעשה לך ביכורי קציר חיטים"; "ועשית חג שבועות לה' אלקיך".

יום הביכורים - על שם לחם המנחה החדשה, שמניפים ביום זה במקדש מן התבואה החדשה. מנחה זו היא המתירה הבאת מנחות מן התבואה החדשה למקדש. ביום זה מתחילה עונת הביכורים - כל איש ישראל נוטל

קודם ציווי "הוכח תוכיח", כתוב "ולא תשנא את אחיך", כי זהו תנאי מוקדם לתוכחה. ואחר זה כתוב "ולא תשא עליו חטא", כלומר, שאם לא פעלה התוכחה, בודאי אתה האשם, שלא היו דבריך דברים היוצאים מן הלב.

(על פי 'היום יום' כ"ו אייר)

הסיפור השבועי

מפגש בירושלים

הוא הטיל את עצמו על הקרקע, רועד מהתרגשות, והידק את שפתיו אל העפר התחת. דקות ארוכות התרפק הרב מנשה מזרחי על אדמת הארץ. סוף סוף זכה להגשים את חלום אבותיו. זה היה בשנת תשי"א (1951).

העולים לא חשבו פעמיים ולא הביטו לאחור. הם הותירו מאחוריהם את בתיהם, נכסיהם ומקורות פרנסתם. ארזו את מיטלטליהם ועזבו את עיראק.

בצעדים מתרוננים הלכו אל הלא נודע. ממה יתקיימו? היכן יתגוררו? – השאלות האלה לא טרדו את מוחם. הכמיהה העזה לשוב אל ארץ אבותיהם פיעמה בלבם והניעה אותם לצאת למסע הארוך.

ואכן, קליטתם של העולים בארץ לא היתה סוגה בשושנים. הם שוכנו באוהלים ובפחונים רעועים, בתנאים עלובים וקשים. רבים מהם נאלצו להסתגל לאורח חיים שונה לחלוטין מהשפע שהיה מנת חלקם בארצות המוצא. בבגדד נהנה הרב מנשה מזרחי ממעמד מכובד. הוא היה זקן השבט ועל פיו נשק דבר. סבו היה הרב ברוך מזרחי, סופרו של ה'בן איש חי'. אך כאן, במעברת עקיר שליד רחובות, היו בני המשפחה טרודים במצוקת החיים היום יומית, וזו לא הותירה פנאי להעניק ליהודי המבוגר את תשומת הלב הראויה לו.

שוב ושוב ביקש שמישהו ילווה אותו לביקור בירושלים עיר הקודש, אך בני המשפחה היו עסוקים בהבאת לחם לפי הטף ודחו את בקשתו למועד אחר. עוד דאגה גדולה קיננה בתוך לבו: תעלומת גורלו של בנו יוסף, שעלה ארצה בגפו כמה שנים קודם לכן, והקשר עמו נותק.

נאלץ אפוא הרב מנשה לבלות את ימיו ולילותיו מול הספרים, לבו הומה בגעגועים לבנו יוסף ולירושלים עיר הקודש.

יום אחד קם בהחלטה נחושה ועשה מעשה. פעם ביום, בשעה אחת בצהריים, עבר במעברה אוטובוס שיצא מרחובות ונסע לירושלים. בלי להודיע לאיש נטל את מקלו והשתרך לעבר תחנת האוטובוס. בני משפחתו אינם פנויים לקחתו לירושלים? יעשה זאת בעצמו.

ביד רועדת שילם לנהג את דמי הנסיעה, התיישב במקומו, וכעבור כמה שעות הביט משתאה בנופיה של עיר הקודש. אחד הנוסעים תמך בו בירידתו מהאוטובוס. "לאן פניך מועדות, סבא? מישהו ממתין לך?", התעניין הלה בדאגה.

אך הרב מנשה לא השיב. הוא הניח את מקלו על הארץ והרכין את גופו אל אדמת ירושלים. עיניו זלגו דמעות התרגשות. אח, ירושלים! כמה נרגש היה על שזכה סוף סוף לבוא בשעריה!

ערב ירד על עיר הקודש. הרב מנשה התיישב על ספסל פנוי, נושם מלוא ריאותיו את אווירה של ירושלים. החשיכה התעבתה, וטיפות גשם החלו לרדת. תנועת העוברים והשבים הידלדלה, והגשם נהפך עד מהרה למטר עז.

בינתיים, במעברת עקיר, קמה בהלה גדולה. סבא מנשה נעלם! המשטרה הוזעקה, וחיפושים נרחבים החלו באזור. הכול חרדו לשלומו, והניחו כי תעה בסביבות המעברה ואולי נפל לאחד הבורות.

איש לא העלה על דעתו שסבא מנשה יושב ברגעים אלה על ספסל בירושלים, אוחז במקלו וכל בגדיו נוטפים מגשם. הסערה החורפית הבריחה מהרחובות את אחרוני הולכי הרגל. רוכל, שגרר עגלת מזנון מקופלת, חלף בחופזה על פניו. לפתע עצר ותקע מבט משתומם באיש שהצטנף על הספסל.

המתנדבים והתמעטו החיפושים. סבא מנשה היה ואיננו, ביכו אותו בני משפחתו.

באותו זמן, בירושלים, דוקא נדמה היה כי רוחו של הסבא נעשתה צעירה. הוא היה מאושר עד אין קץ ולא רצה לעזוב את עיר הקודש. רק כעבור שבוע ליוותה אותו נכדתו לאוטובוס העושה את דרכו בחזרה למעברת עקיר. דיירי המעברה הביטו בדמות היורדת מן האוטובוס, ושפשפו את עיניהם בתדהמה. סבא מנשה חי וקיים! והוא לא בא לבדו, אלא עמו נכדתו, בתו של יוסף האובד! כעבור שנתיים החזיר סבא מנשה את נשמתו ליוצרה, והלך לעולמו והוא בן שמונים ושלוש. וכשסיפרו בני המשפחה לבניהם את דבר המפגש הפלאי עם אחיהם יוסף, כרכו זאת בכמיהה העקשנית של סבם האהוב לירושלים עיר הקודש.

(תודה לנינו, הסופר עודד מזרחי, שכתב את המעשה בספרו 'עין רואה')

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

קריאה רמה הדהדה ברחוב הריק: "אבא! מה אתה עושה פה?!"

מנשה נשא את מבטו ולא האמין למראה עיניו: יוסף, בנו האהוב, עומד לנגד עיניו!

ניצבו להם האב והבן בלב הרחוב החשוך והגשום והתחבקו בהתרגשות.

יוסף מיהר לקחת את אביו לפחון שלו, בשכונת הקטמונים. שם אושש את רוחו, נתן לו בגדים חמים והגיש לפניו ארוחה חמה. הם שוחחו מעט והרב מנשה שכב לישון.

באותם ימים לא היתה אפשרות תקשורת סבירה עם המעברה. בני משפחתו הדאוגים של הרב מנשה בילו את שעות הלילה בחיפושים אחריו. החשש לגורלו גבר. השוטרים הבהירו כי אם לא ימצא אחרי הלילה הראשון, סיכוייו לשרוד יהיו נמוכים ביותר.

חלף יום ועוד יום והסבא לא אותר. אט אט נואשו

עזרו לנו,
להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

פרוייקט העלאת ספר ה"תניא" לרשת היוטיוב כרוך בהוצאות גדולות, להפצת המעיינות ולמען זיכוי הרכיב. עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

"זאת התורה אדם" (במדבר יט', ד)

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב- 'נגלה') ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה- 'נסתר'). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי 'נגלה', ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת במדבר

מפקד למניינם של בני ישראל

בא' באייר, בשנה השנייה לצאתם מארץ מצרים, מצוה הקב"ה את משה למנות את בני ישראל (גברים הכשירים לשרת בצבא מגיל עשרים שנה ומעלה). חודש ימים לאחר הקמת המשכן (בא' בניסן) והשכנת השכינה בו, מונה אותם הקב"ה כאות לחביבותם.

התורה מזכירה את כל שניים עשר ראשי השבטים, ומסכמת את מנין הגברים בכל שבט ושבט:

ראובן: 46,500; **שמעון:** 59,300; **יהודה:** 74,600;
יששכר: 54,400; **זבולון:** 57,400; **אפרים (יוסף):** 40,500;
מנשה (יוסף): 32,200; **בנימין:** 35,400; **דן:** 62,700; **אשר:** 41,500; **גד:** 45,650; **נפתלי:** 53,400; **סך הכול נמנו:** 603,550 נפש.

שבט לוי ועבודתו בקודש

שבט לוי, שנבחר לשרת ולשמש במשכן אינו נכלל במנין העם. בני שבט זה (הממונים על פירוק המשכן וכליו, נשיאתו במסעות בני ישראל במדבר והקמתו מחדש בכל חניה) ממוקמים תמיד בסמוך למשכן לשומרו מכניסתם של זרים.

סדר חנייתם ומסעם של בני ישראל

ה' מצוה את משה ואהרן על סדר חנייתם ומסעם של שניים עשר השבטים סביב המשכן. השבטים מחולקים לארבע קבוצות בארבעת צידי המשכן, כל שבט על דגלו: ממזרח למשכן מחנה שבט יהודה, ועימו נלווים השבטים יששכר וזבולון.

בדרומו של המשכן מחנה שבט ראובן, ועימו השבטים שמעון וגד.

מערבית למשכן מחנה שבט אפרים, ועימו השבטים מנשה ובנימין.

ומצפון למשכן מחנה שבט דן, ועימו השבטים אשר ונפתלי.

לשבט לוי, כאמור, מחנה מיוחד ועצמאי במרכזם של כל המחנות בסמוך לאוהל מועד (הוא המשכן).

וכך יוצאים בני ישראל לכל מסעותיהם במדבר: כאשר מתעלה הענן מעל המשכן, אות הוא ליציאת העם למסע. לאחר פירוק המשכן ועריכת כל ההכנות ליציאה לדרך, יוצאים בני שבט יהודה בראשונה ואיתם שני השבטים הנלווים אליהם. בעקבותיהם יוצאים בזה אחר זה שאר שבטי ישראל על פי סדר חנייתם.

אהרן ובניו הכהנים

עם סיום מפקד בני ישראל, מספרת התורה אודות משפחת הכהונה. בראש המשפחה אהרן הכהן הגדול, אחי משה רבנו. עמו נמשכו לכהונה גם בניו: נדב ואביהו (אשר מתו חשוכי ילדים בהקריבם אש זרה) ואלעזר ואיתמר. מאוחר יותר נמשך לכהן גם פנחס בן אלעזר (שנולד לאחר משיחת הכהנים ולא נמשח יחד עמם) בזכות מסירות נפשו לה', כמסופר להלן בפרשת פנחס.

קדושת הלויים והכהנים ועבודתם בקודש

לשבט לוי המקודש לה' נועד תפקיד מיוחד בעם ישראל. הלויים (שאינם כהנים) מופקדים על שמירת המשכן,

ומזהירים על כיסויים הנאות של כלי הקודש. **משפחת מררי**, מניינם 6,200 זכרים. מקום חנייתם

צפונית למשכן ותפקידם לשאת את קרשי המשכן, בריחיו, עמודיו ואדניו, עמודי החצר, היתדות ושאר כלי עבודתו. בני שבט לוי המשמשים בקודש בתפקידים האמורים הינם מגיל שלושים עד גיל חמישים.

למרות השתייכותם המשפחתית מובדלים משה ואהרן ומשפחותיהם מאחיהם הלויים וחונים בנפרד במזרחו של המשכן.

פדיון הבכורות מעבודת הקודש

משה מונה את בכורי ישראל מגיל חודש ומעלה ומניינם עולה ל-22,273. 22,000 בני שבט לוי נכנסים תחת בכורי ישראל לעבודת הקודש [אף שמספרם של בני לוי מגיע לפי חישוב פשוט ל-22,300 נפש, בכל זאת מסכמת התורה ואומרת כי מניינם הוא 22,000 נפש...?!] ההסבר לכך: סיכום מפקד בני לוי נועד לחישוב פדיון בכורות ישראל מעבודת הקודש והחלפתם בלויים הנוטלים את תפקידם (כפי שהתורה מבהירה מיד בהמשך), ומכיון ש-300 מהלויים הינם בעצמם בכורים (שבלאו הכי מוטלת עליהם העבודה), הרי שלא הוצרכה התורה לכללם בסיכום], ובנוגע ל-273 הבכורים העודפים, מצוה ה' לפדותם על ידי מתן חמשה שקלי כסף בעבור כל בכור. בהגרלה שמקיים משה בין כל בכורי ישראל עולים 273 הבכורים העודפים, ודמי פדיונם ניתנים לאהרן ובניו הכהנים.

והכהנים מבני השבט משרתים בעבודת המשכן (הקרבת הקורבנות וכו').

מתחילה בכורי ישראל (ש'ניקנו' לה' שעה שהופרשו לחיים מבכורי מצרים שמתו ב'מכת בכורות') הם שהוקדשו לעבודת המשכן ושמירתו, אולם בשל השתתפותם בחטא העגל איבדו הם את קדושתם, ובני לוי, שלא השתתפו כלל בחטא זה הוקדשו תחתם לעבודת הקודש.

מפקד שבט לוי, סדר חנייתם ותפקידיהם

עתה נמנים בנפרד בני לוי, שכאמור לא התפקדו במפקד הכללי של בני ישראל, ומפאת קדושתם מצוה ה' את משה למנות את כל הזכרים שבשבט מבן חודש ומעלה. התורה מוסיפה ומתארת את אופן וסדר חנייתם ומסעם של שלושת ראשי בתי האב שבשבט זה – גרשון, קהת ומררי – וכן את חלוקת תפקידיהם בקודש:

משפחת גרשון, מניינם 7,500 זכרים. מקום חנייתם ממערב למשכן ותפקידם לשאת (בעת המסעות) את יריעות המשכן, שעריו וקלעי החצר ואביזריהם.

משפחת קהת, מניינם 8,600 זכרים. מקום חנייתם מדרום למשכן והם מופקדים על נשיאת כלי המשכן הפנימיים: השולחן, המנורה, המזבחות וכלי הקודש. אמנם כיון שכלים מקודשים אלה נמצאים בתוך המשכן (מקום שהכניסה אליו מותרת רק לכהנים), על כן רק לאחר כיסוי הכלים על ידי הכהנים (ופירוק המשכן) רשאים בני קהת הלוויים לשאתם. בהקשר זה מטיל הקב"ה על הכהנים את האחריות לשלומם וגורלם של בני קהת

למעלה ממספרים וחישובים

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

מצוות ותורה

הדרגה הראשונה, שהיא נספרת בשיטה הרגילה, היא קיום המצוות. המצוות ניתנו במספר קבוע ומדויק – תרי"ג – והתורה אף מזהירה: "לא תוסיפו... ולא תגרעו". כמו כן, גם בפרטי המצוות נותנת התורה מידות ושיעורים מדויקים.

למעלה מזה עומדת התורה, שאינה מדודה ומוגדרת, כפי שנאמר עליה: "ארוכה מארץ מידה ורחבה מני ים". יתרה מזו: התורה עומדת אפילו מעל מגבלות הזמן והמקום, שלכן נאמר: "כל העוסק בתורת עולה, כאילו הקריב עולה", בלי להתחשב בכך שהאדם אינו נמצא בבית המקדש וגם לא בזמן של הקרבת העולה.

יהודי ככהן גדול

אף על פי כן, מכיון שבכל זאת יש צורך לומר שהתורה "ארוכה מארץ מידה", מכאן שיש בה גדרים מסויימים של מידה והגבלה (שכן על דבר שאינו בגדרי 'מידה' כלל, אין מקום לומר שהוא למעלה ממידה). הדרגה השלישית בעבודת ה' שהיא לגמרי מעל כל הגבלה היא – מסירות נפש.

מסירות הנפש היא בדוגמת עבודת הכהן הגדול, שעליו נאמר: "ומן המקדש לא יצא". יהודי יכול להגיע לדבקות מוחלטת ובלתי מוגבלת בקב"ה, עד שהוא מוכן למסור את נפשו למענו. זו דרגת הקדושה העליונה ביותר, שקשורה עם עצם נקודת היהדות שבכל יהודי, ובכוחו לגלותה ולבטאה בחיי היום-יום.

שלוש הדרגות הללו צריכות להתקיים בעבודתו של יהודי בכל יום ויום. עליו לעסוק במצוות, ללמוד תורה, וכל זה מתוך מסירות נפש והתקשרות פנימית עמוקה בין עצם נשמתו לבין הקב"ה.

"את מטה לוי לא תפקוד" (במדבר א, מט)

בפרשתנו מצוה הקב"ה למנות את כל בני ישראל, על ידי שכל יהודי ייתן "בקע לגולגולת", ומשה רבנו ספר לאחר מכן את השקלים. אך על שבט לוי יש ציווי מיוחד: "את מטה לוי לא תפקוד ואת ראשם לא תישא בתוך בני-ישראל". שבט לוי נמנה לבדו, וגם הדרך שבה נספר היתה שונה.

רש"י מביא על כך שני טעמים: א) "כדאי הוא לגיון של מלך להיות נמנה לבדו". הואיל ושבט לוי נועד לשרת במשכן, לכן הוא נמנה בנפרד מכל שבטי ישראל. ב) הדבר נועד להוציא את שבט לוי מכלל אלה שעליהם נגזרה אחר כך הגזירה למות במדבר (מחמת חטא המרגלים).

לכן לא נספר שבט לוי בשיטה שבה נספר כל העם, אלא על פי רוח הקודש, כפי שאומרים חז"ל, שמשה רבנו עבר בפתח כל אוהל והשכינה הכריזה: "כך וכך תינוקות יש באוהל".

מיפקד בכל זמן

לפנינו אפוא שני סוגים בעם ישראל: אלה שנספרו בשיטה הרגילה ואלה שנספרו על פי רוח הקודש. אולם היה סוג שלישי, והוא אהרן הכהן שלא נספר כלל, גם לא במניין בני שבטו (לוי).

הלוא התורה נצחית היא והוראותיה תקפות בכל זמן ובכל מקום. גם עניין זה של מניין בני ישראל – על שלושת הסוגים שבו – נצחי, והוא בא לידי ביטוי בעבודתו הרוחנית של כל יהודי, שיש בה שלושה סוגים ושלוש דרגות.

(מתוך הספר "שלחן שבת")

על פי 'ליקוטי שיחות' כרך ל"ג

חסידות על הפרשה במדבר

שמיטה ויובל), שלא שבט לוי בלבד, אלא כל מי שנדבה רוחו אותו לעמוד לפני ה' ולשרתו, "הרי זה נתקדש קודש קודשים".

(ליקוטי-שיחות כרך יג עמ' 15)

המתגבר על הכיסויים מתחדש ומתעלה

והורידו את פרוכת המסך וכיסו בה את ארון העדות. ונתנו עליו כיסוי עור תחש ופרשו בגד כליל תכלת מלמעלה (ד,ה-ו)

שלושת כיסויי הארון רומזים לשלושה דברים המסתירים את אור הנשמה: הגוף, הנפש הבהמית, ואומות העולם: פרוכת המסך, שהיא חלק בקודש הקודשים, רומזת לגוף, שכן גם הגוף היהודי קדוש הוא. בגד כליל תכלת, שהיה מתאים למידת הארון, רומז לנפש הבהמית וליצר הרע, שהם "מקבילים" ו"מתאימים" לנפש האלוקית ויצר הטוב. כיסוי עור תחש, שלא היה חופף למידת הארון (ואפשר לכסות בו גם כלים אחרים), רומז לאומות העולם, שאין להן "התאמה" (ישירה) עם ישראל.

הווי אומר: כשם שכיסוי הארון הכין ואישר את העברתו למקום חדש, כן על ידי התגברות על כיסוייה של הנפש האלוקית היא מתעלה והולכת מחיל אל חיל.

(ליקוטי-שיחות, כרך ח, עמ' 17)

לימוד התורה גורם חידוש קיומו של הלומד

ואלה תולדות אהרן ומשה (ג,א)
שכל המלמד את בן חברו תורה כאילו ילדו (רש"י)

מה בין לימוד התורה להולדה?

העונש על ביטול תורה הוא "הכרת תכרת" (סנהדרין צט). ומכיון שקיומו של כל נברא מתחדש בכל רגע, נמצא שהמלמד את בן חברו תורה (ובכך למעשה מגן עליו מ'כרת') גורם לחידוש קיומו. לכן נחשב הדבר "כאילו ילדו", שכן הרב מקשר את התלמיד למקור חיותו וגורם למעין "הולדה" - חידוש קיומו באותו רגע.

(ליקוטי-שיחות, כרך כג, עמ' 16)

כל יהודי ראוי להתקדש כלוויים את משמרת בני-ישראל (ג,ח)

שכולך היו זקוקין לצורכי המקדש, אלא שהלוויים באים תחתיהם בשליחותם (רש"י)

ידוע הכלל (קידושין כג) שדבר שאדם אינו יכול לעשותו בעצמו, אין בכחו גם למנות שליח שיעשה את הדבר במקומו. מובן אפוא, שכל יהודי ראוי לעבוד את עבודת הלוויים, שהרי הלוויים עשו עבודה זו בתור שלוחי הציבור.

מכאן רמז וסמך לדברי הרמב"ם הידועים (סוף הלכות

למעלה ממיליון צפיות ביוטיוב
 בקרו אותנו באתר ובפייסבוק:
 שיעורים מצולמים, נגונים ושידורים חיים.
www.tanyaor.com

סדר התנ"ך

תניא
 מודעות
 עצמית
 ביהדות

עודה ראשונה לזמננו

שבת שלום!!!

כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
 ליקוט, רעיונות ועימוד: חי דמארי
 להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו
tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך
 ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	הדלקת נרות	עיר (שעון קיץ)
20:16	18:58	י-ם
20:18	19:13	ת"א
20:20	19:06	חיפה
20:16	19:04	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, לזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון